

	lilialoboda14@gmail.com
Chapter 1	Глава 1
KNOTT'S HARBOR, MAINE	БУХТА НОТТА, ШТАТ МЕН
A cottage on the rocky shoreline, with knotty pine floor-boards and windows that are nearly always open. The smell of evergreens and brine wafting in on the breeze, and white linen drapes lifting in a lazy dance. The burble of a coffee maker, and that first deep pull of cold ocean air as we step out onto the flag-stone patio, steaming mugs in hand.	На скелястому узбережжі стоїть будиночок із сосною підлогою і вікнами, які майже завжди відчинені. Бриз розносить запах хвої та солоної води, а білі льняні фіранки вистрибують у повільному танці. Булькає кавоварка, ми виходимо на дворик із паруючими чашками в руках і робимо перший глибокий вдих холодного океанського повітря.
My friends: willowy, honey-haired Sabrina and wisp of a waif Cleo, with her tiny silver septum piercing and dip-dyed box braids. My two favorite people on the planet since our freshman year at Mattingly College.	Мої подруги: граційна Сабріна із волоссям кольору меду і тендітна Клео з крихітним срібним септумом і афрокосичками з пофарбованими кінчиками. Дві мої найулюбленіші людини на планеті з часів першого курсу у коледжі Меттінглі.
It still boggles my mind that we didn't know one another before that, that a stodgy housing committee in Vermont matched the three of us up. The most important friendships in my life all came down to a decision made by strangers, chance. We used to joke that our living arrangement must be some government-funded experiment. On paper, we made no sense.	Мені досі дивно, що ми не знали одна одну до коледжу, що нас трьох об'єднав старий нудний житловий комітет у Вермонті. Найважливіша дружба мого життя почалася з рішення, прийнятого незнайомцями, з випадковості. Ми жартували раніше, що організація нашого проживання точно була експериментом з фінансуванням від уряду. За всіма показниками ми були несумісні.
Sabrina was a born-and-raised Manhattan heiress whose wardrobe was pure Audrey Hepburn and whose bookshelves were stuffed with Stephen King. Cleo was the painter daughter of a semi-famous music producer and an outright famous essayist. She'd grown up in New Orleans and showed up at Mattingly in paint-splattered overalls and vintage Doc Martens.	Сабріна — уродженка та спадкоємиця Мангетена, її гардероб виключно в стилі Одрі Гепберн, а книжкові полиці забиті Стівеном Кінгом. Клео — художниця, донька напів відомого музичного продюсера та дуже навіть відомої публіцистки. Вона виросла в Новому Орлеані і з'явилася у Меттінглі одягнена в забризканий фарбою комбінезон та вінтажні мартінси.
And me, a girl from southern Indiana, the daughter of a teacher and a dentist's receptionist, at Mattingly because the tiny, prestigious liberal arts school gave me the best financial aid, and that was important for a pre-med student who planned to spend the next decade in school.	І я, дівчина з південної Індіани, донька вчителя та адміністраторки стоматолога, яка потрапила у Меттінглі через те, що крихітна престижна ліберальна школа мистецтв надала мені найкращу фінансову допомогу, а це було важливо для студентки, яка хотіла вивчати медицину і планувала провести наступне десятиліття за навчанням.

By the end of our first night living together, Sabrina had us lined up on her bed watching Clueless on her laptop and eating a well-balanced mix of popcorn and gummy worms. By the end of the next week, she'd had custom shirts made for us, inspired by our very first inside joke.	До кінця першого вечора спільного проживання Сабріна всадила нас на своєму ліжку, ми дивилися «Безголові» і наминали збалансовану суміш попкорну та желейних черв'яків. До кінця наступного тижня вона замовила для нас футболки, натхненні нашим першим інсайдерським жартом.
Sabrina's read <i>Virgin Who Can't Drive</i>. Mine read <i>Virgin Who CAN Drive</i>. And Cleo's read <i>Not a Virgin but Great Driver</i>.	На футболці Сабріни було написано <i>Незаймана, що не вміє водити</i>. На моїй – <i>Незаймана, що ВМІЄ водити</i>. А на футболці Клео – <i>Не незаймана, але чудова водійка</i>.
We wore them all the time, just never outside the dorm. I loved our musty room in the rambling white-clapboard building. I loved wandering the fields and forest around campus with the two of them, loved that first day of fall when we could do our homework with our windows open, drinking spicy chai or decaf laced with maple syrup and smelling the leaves curling up and dropping from branches. I loved the nude painting of Sabrina and me that Cleo made for her final figure drawing class project, which she'd hung over our door so it was the last thing we saw on our way out to class, and the Polaroids we taped on either side of it, the three of us at parties and picnics and coffee shops in town.	Ми носили їх увесь час, але тільки у гуртожитку. Я любила нашу кімнатку із затхлим запахом у величезній будівлі з білою обшивкою, в якій легко можна заблукати. Я любила гуляти полями та в лісі поблизу кампуса з цими двома, любила перший день осені, коли ми могли робити домашнє завдання з відчиненими вікнами, попиваючи пряний чай або каву без кофеїну з кленовим сиропом, вдихаючи запах листя, що скручується та опадає з гілок. Я любила картину, де ми із Сабріною зображені оголеними, яку Клео написала як фінальний проєкт з малювання і повісила її над дверима, щоб це було останнім, на що ми дивимось, виходячи на заняття, і полароїди, де ми втрьох на вечірках, пікніках і у кав'ярнях містечка, які ми приклеїли з обох боків картини.
I loved knowing that Cleo had been lost in her work whenever her braids were pulled into her neon-green scrunchie and her clothes smelled like turpentine. I loved how Sabrina's head would tip back on an outright cackle whenever she read something particularly terrifying and she'd kick her Grace Kelly loafers against the foot of her bed. I loved poring over my biology textbooks, running out of highlighter as I went because <i>everything</i> seemed so important, breaking to clean the room top to bottom whenever I got stuck on an assignment.	Я любила бачити Клео по вуха у роботі, коли вона збирала свої косички неоновозеленою резинкою, а її одяг мав запах скипидару. Я любила спостерігати, як Сабріна закидала голову від щирого реготу, коли читала щось особливо жахаюче, і як вона копала ніжку ліжка своїми лоферами Грейс Келлі. Я любила ретельно вивчати свої підручники з біології, мій маркер постійно закінчувався, я виділяла все, бо мені <i>все</i> здавалося таким важливим, і робила перерви на генеральне прибирання кімнати, коли мені не вдавалось виконати якесь із завдань.

Eventually, the silence would always crack, and we'd end up giggling giddily over texts from Cleo's prospective new girlfriend, or outright shrieking as we hid behind our fingers from the slasher movie Sabrina had put on. We were <i>loud</i>. I'd never been loud before. I grew up in a quiet house, where shouting only ever happened when my sister came home with a questionable new piercing or a new love interest or both. The shouting always gave way to an even deeper silence after, and so I did my best to head the shouting off at the pass, because I <i>hated</i> the silence, felt every second of it as a kind of dread.	Тиша у нас ніколи не панувала довго, бо ми то починали весело сміялися з повідомлень від перспективно нової дівчини Клео, то відверто кричали, закриваючи обличчя руками від слешера, який увімкнула Сабріна. Ми були <i>галасливі</i>. Я ніколи не була галасливою до цього. Я росла в тихому будинку, де крик було чути лише тоді, коли моя сестра приходила додому із новим сумнівним пірсингом чи новим любовним інтересом, чи з тим і іншим. Після крику завжди наступала ще глибша тиша, тому я робила все можливе, щоб запобігати крикові, бо <i>ненавиділа</i> тишу, відчувала кожную її секунду як якусь тривогу.
My best friends taught me a new kind of quiet, the peaceful stillness of knowing one another so well you don't need to fill the space. And a new kind of loud: noise as a celebration, as the over- flow of joy at being alive, here, now.	Мої найкращі подруги показали мені новий вид тиші, тихий спокій від того, що ви знаєте одна одну настільки добре, що немає потреби заповнювати простір. І новий вид галасливості – гамір як святкування, як переповнення відчуттям радості бути живими, тут і зараз.
I couldn't have imagined being any happier, loving anywhere else as much.	Я не могла й уявити, що можу бути щасливіша, що можу любити якесь місце так само сильно.
Not until Sabrina brought us here, to her family's summer home on the coast of Maine. Not until I met Wyn.	Доки Сабріна не привезла нас сюди, у літній будинок її сім'ї на узбережжі у штаті Мен. Доки я не зустріла Віна.